

 ۲۰کشنیه ۵ مهر ۱۴۰۵ وطن‌امروز شماره ۴۷۱۹	
اخبار	
اطلاعیه دبیر‌خانه شحام	
درباره اخبار خلاف واقع در موضوع حمل‌ونقل هوایی	
راهکارهای غیر نظامی متعددی	
وجود دارد	

دبیر‌خانه شورای عالی امنیت ملی درباره برخی اخبار خلاف واقع در موضوع حمل‌ونقل هوایی اطلاعاتیه‌ای صادر کرد.

دبیر‌خانه شورای عالی امنیت ملی در اطلاعیه‌ای اعلام کرد: انتشار برخی تفاسیر و نقل قول‌های خلاف واقع از سخنان دبیر این شورا درباره موضوع حمل‌ونقل هوایی، موجب طرح سوالات و ابهاماتی گردیده است که بدین وسیله اعلام می‌دارد ادعای اینکه ایران در مقابل محدودیت‌های هوایی اخیر دست به مقابله به مثل نظامی می‌زند، تکذیب می‌شود.

دبیر‌خانه شورای عالی امنیت ملی خاطر‌نشان کرد: مذاکرات میان ایران با کشورهای مربوط برای رفع برخی محدودیت‌های هوایی غیرقانونی ایجادشده، با جدیت در حال انجام و پیگیری است.

این اطلاعیه تصریح کرد: راهکارهای غیرنظامی متعددی برای مقابله به مثل وجود دارد که در صورت ضرورت، برای برخی فرودگاه‌ها اعمال خواهد شد و البته امیدواریم مساله به این نقطه منجر نشود.

در همین حال سردار ابوالفضل شکارچی، سخنگوی ارشد نیروهای مسلح در گفت‌وگویی با تأکید بر آمادگی ۱۰۰ درصدی یگان‌های رزمی در سراسر کشور تصریح کرد: نیروهای مسلح امروز به‌مراتب قدرتمندتر از تمام نبردهای گذشته است و هر گونه خطای محاسباتی یا راهبردی آمریکایی‌ها و رژیم صهیونیستی با پاسخی سنگین‌تر، وسیع‌تر و دقیق‌تر از تجربه‌های پیشین آنان مواجه خواهد شد.

■ ■ ■
سرلشکر عبدالهی:

حضور مؤثر جوانان سرباز موجب ارتقای توان دفاعی کشور شده است
رئیس ستاد کل نیروهای مسلح و فرمانده قرارگاه مرکزی خاتم‌الانبیا تأکید کرد: حضور مؤثر جوانان سرباز، موجب ارتقای چشمگیر توان دفاعی – امنیتی کشور شده است.

به گزارش تسنیم، سردار سرلشکر علی عبداللهی در پیامی به‌منسبت روز سرباز نوشت: حضور مؤثر و مقتدرانه جوانان سرباز، موجب ارتقای چشمگیر توان دفاعی، امنیتی و انتظامی کشور و افزایش عمق بازدارندگی ملی شده است.

متن پیام بدین شرح است:

بسم الله الرحمن الرحيم

فرارسیدن هفته دفاع مقدس که تجلی گاه غیرت دینی، وفاداری ملی و ایثار جاودانه مردان آهنین ایران اسلامی است، به تمام رزمندگان سلحشور، هم‌زمان وفادار و به‌ویژه کارکنان وظیفه نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران که با حضور حماسی و تاریخ‌ساز خویش در عرصه‌های دفاع مقدس دوم داشته‌اند، تبریک و تهنیت عرض می‌شود.

خدمت مقدس سربازی، همواره نماد عینی مشارکت آگاهانه و مؤثانه جوانان غیرتمند این سرزمین در تأمین امنیت پایدار، حراست از عزت و استقلال ملی، پاسداری از تمامیت ارضی و صیانت از نظام مقدس جمهوری اسلامی بوده است.

جوانان سرفراز ایران اسلامی، با احساس تکلیف ملی و شرعی خویش، در کنار سایر رزمندگان نیروهای مسلح و بسیج، از کبان نظام، جان، مال و ناموس ملت دفاع کرده‌اند و با نثار جان و سلامت خویش، امنیت و آرامش را برای امت غیور ایران به ارمغان آورده‌اند.

اوج این فداکاری بی‌نظیر، در دفاع مقدس سوم متبلور شد؛ جایی که سربازان عزیز، دوشادوش دیگر رزمندگان اسلام، با شجاعتی کم‌نظیر در میدان نبرد حاضر شدند و با تقدیم جان خود، از آرمان‌های بلند انقلاب اسلامی و میهن عزیز دفاع کردند.

در شرایط حساس تاریخی و راهبردی کنونی که استکبار آمریکایی – صهیونی و حامیان منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای آن، با توهمی واهی در پی تحقق اهداف

شوم خویش در برابر جبهه حق هستند، حضور مؤثر و مقتدرانه جوانان سرباز، موجب ارتقای چشمگیر توان دفاعی، امنیتی و انتظامی کشور و افزایش عمق بازدارندگی ملی شده است. درود خداوند و سیاس ملت ایران، بر این جوانان رشید و غیور باد.

اینجانب با افتخار، پنجمین روز هفته دفاع مقدس را که مزین به نام پرافتخار «سرباز» است، به تمام کارکنان وظیفه و نیز خانواده‌های معزز آنان و به‌ویژه خانواده‌های معظم شهدا و جانبازان سرباز، صمیمانه تبریک گفته و از درگاه خداوند سبحان، توفیقات روزافزون، سلامت و سربلندی ایشان را مسالت می‌کنم.

امید است جوانان عزیز ایران اسلامی، با نصب‌العین قرار دادن رهنمودهای حکیمانه رهبر انقلاب اسلامی و فرماندهی کل قوا حضرت آیت‌الله امام سیدمجتبی حسینی‌خامنه‌ای مد ظله العالی، تاسی به میراث فکری راهگشای قائد شهید امت حضرت آیت‌الله‌العظمی امام سیدعلی خامنه‌ای قدس سره و تلاش و کوشش مضاعف در کسب آمادگی‌های همه‌جانبه و مهارت‌های تخصصی، همواره در کسب آمادگی و مهارت‌های لازم در راستای دفاع همه‌جانبه از کشور و خدمت در تمام عرصه‌ها و فعالیت‌های اجتماعی موفق بوده و مدافع مسیر پیشرفت و قدرت افزایی ایران عزیز باشند.

سرلشکر پاسدار خلبان علی عبداللهی
رئیس ستاد کل نیروهای مسلح و فرمانده قرارگاه مرکزی خاتم‌الانبیا(ع)

واشنگتن پست از اضافه شدن چراغ خاموش ۳۷ نظامی دیگر به آمار مجروحان آمریکایی جنگ علیه ایران خبر داد

شکست بی‌صدا

■ **۲۹ ملوان زخمی؛ کجا و چگونه؟**

مسأله اصلی دقیقاً همین‌جا آغاز می‌شود. نه پنتاگون توضیح داده این ۲۹ ملوان چگونه زخمی شده‌اند و نه واشنگتن پست توانسته – یا نخواسته – زمان و محل دقیق زخمی شدن آنها را مشخص کند. گزارش واشنگتن پست تصریح می‌کند پایگاه داده رسمی پنتاگون، موسوم به «سامانه تحلیل تلفات دفاعی» یا DCAS، درباره نحوه بازمان مجروح شدن این ۲۷ نفر، از جمله ۲۹ ملوان، اطلاعاتی ارائه نمی‌کند در نتیجه، آنچه فعلاً به صورت رسمی می‌دانیم، صرفاً این است که پنتاگون در روزهای اخیر آمار مجروحان جنگ علیه ایران را به صورت چراغ خاموش و در سکوت خبری افزایش داده؛ بدون اینکه مشخص کند این سربازان دقیقاً در کدام حادثه، در چه مکانی و در چه تاریخی زخمی شده‌اند.

با این حال، همین ابهام وقتی در کنار تحولات نظامی هفته‌های اخیر قرار می‌گیرد، اهمیت بیشتری می‌یابد.

■ **آماری که مدام بالا می‌رود!**

افزایش شمار مجروحان در شرایطی رخ داده که آمار رسمی تلفات جنگ آمریکا با پرسش‌های جدی درباره شفافیت مواجه است. واشنگتن پست هفته گذشته نیز گزارش داد شمار واقعی نیروهای آمریکایی کشته‌شده در منطقه، از آنچه پنتاگون در آمار عمومی خود اعلام کرده بیشتر است. این سابقه باعث می‌شود افزایش تازه آمار سربازان زخمی‌شده نیز صرفاً به عنوان یک عدد عادی در یک پایگاه داده تلقی نشود. موضوع زمانی حساس‌تر می‌شود که ۲۹ نفر از ۳۷ مأموریت اصلی اعمال محاصره دریایی علیه ایران در منطقه را بر عهده داشته است.

در تازه‌ترین پرده‌برداری از ابعاد خسارات وارده به آمریکا در جنگ علیه ایران، واشنگتن پست از افزایش چراغ خاموش شمار نیروهای زخمی ارتش ایالات متحده خبر داد؛ افزایشی که اگر چه پنتاگون درباره جزئیات آن توضیحی ارائه نکرده اما هم‌زمانی آن با اتفاقات هفته‌های اخیر در آب‌های خلیج فارس و دریای عمان، پرسش‌هایی جدی درباره منشأ این تلفات ایجاد کرده است. بر اساس گزارش جدید روزنامه آمریکایی واشنگتن پست، پنتاگون طی هفته جاری بدون ارائه توضیح عمومی، ۳۷ نفر دیگر را به فهرست نیروهای زخمی‌شده در جریان جنگ علیه ایران اضافه کرد. ۲۹ نفر از این افراد ملوان نیروی دریایی آمریکا و ۸ نفر نیز تکنگدار دریایی هستند. با احتساب این افراد، شمار نیروهای زخمی‌شده آمریکا از آغاز درگیری‌ها به ۸۶۱ نفر رسید.البته این آمار۱ است که پنتاگون رسماً اعلام کرده و مشخصاً با توجه به سانسور اعمالی آمریکا در اعلام خسارات وارده‌شده، عدد واقعی به مراتب بیش از این آمار است. شاید مهم‌ترین بخش این خبر واشنگتن پست نه عدد ۳۷، بلکه ترکیب این افراد باشد: ۲۹ ملوان نیروی دریایی آمریکا. این یعنی بخش عمده افزایش تازه ثبت‌شده در آمار مجروحان ارتش ترور پست آمریکا مربوط به نیروهایی است که در ساختار نیروی دریایی آمریکا خدمت می‌کنند؛ همان نیرویی که در هفته‌های اخیر در قالب ناوگروه جرج واشنگتن، مأموریت اصلی اعمال محاصره دریایی علیه ایران در منطقه را بر عهده داشته است.

ادامه از صفحه اول

اگر این چند هفته یا چند ماه به معنای زمام، جهت بازسازی ذخایر، افزایش آمادگی دفاعی، ترمیم زیرساخت‌ها، تکمیل شبکه‌های هشدار و پدافند، تأمین منابع حیاتی، اصلاح گلوگاه‌های اقتصادی و تنظیم روابط سیاسی و منطقه‌ای باشد، این زمان ارزش می‌یابد اما اینکه تعویق جنگی که در زمان نزدیکی و بالاخره رخ خواهد داد، از سرِ یک راهبرد واقع‌گرایانه است و نه چیز دیگری (مثل امید زیاد به توافق) مجموعاً در فضای برخی مسؤولان برداشت نمی‌شود.

■ **تعویق کور یا ابتکار عمل**

گزارش‌های اقتصادی اخیر نیز نشان می‌دهد مساله فقط «آماده‌تر شدن» یا «آماده نشدن» نیست، بلکه کیفیت این فاصله زمانی اهمیت دارد. بانک جهانی می‌گوید اقتصاد ایران هم‌زمان با تشدید تحریم‌ها، مشکلات انرژی و آب، افت سرمایه‌گذاری و نااطمینانی ناشی از درگیری منطقه‌ای رویه‌رو است و استمرار بحران می‌تواند فشار بر تولید و تورم را بیشتر کند. در چنین محیطی، هر هفته و هر ماه زمان خربین، الزاماً به معنای افزایش قدرت ملی

و

و

و

و

و

و

و

و

و

شی بر توسعه هوش مصنوعی تحت کنترل انسان و استفاده «رای خیر» تأکید داشت. هیچ سازوکار مشترکی برای کنترل مدل‌ها، بازرسی، محدودیت دسترسی یا مهار ریسک‌های هوش مصنوعی اعلام نشد. بنابراین در این حوزه نیز نشست به «فرآیند گفت‌وگو» منتهی شد، نه به یک رژیم مشترک حکمرانی فناوری. پرونده ایران نیز نمونه دیگری از فاصله میان فضای سیاسی و خروجی قابل سنسچش است. ترامپ گفت درباره جنگ ایران با شی گفت‌وگو کرده و وقتی از پیشرفت درباره تنگه هرمز پرسیده شد، پاسخ داد «فکر می‌کنم عملکرد خوبی خواهیم داشت». دیوید پردو، سفیر آمریکا در پکن نیز گفت ترامپ به شی هشدار داد هرگونه حمایت مستقیم یا غیرمستقیم از ایران برای واشنگتن غیرقابل قبول است و مدعی شد چین متعهد شده در این زمینه دخالت نکند اما هیچ سازوکار اجرایی، جدول زمانی یا توافق علنی درباره رفتار چین در جنگ آمریکا علیه ایران منتشر نشد. در نتیجه، «اعلام گفت‌وگو» را نباید با «حل مساله» یکسان گرفت. گزارش‌های منتشرشده درباره دبیار ۹۰ دقیقه‌ای نیز نشان می‌دهد منطقه غرب آسیا، اوکراین و شبه‌جزیره کره در مذاکرات مطرح شدند اما قرائت‌های عمومی ۲ طرف فاقد توافق مشخص و الزام‌آور درباره آنها بود. همین تفاوت

■ **نقطه اتصال ۲ روایت؛ ۵ سپتامبر**

آنچه این تغییر آرایش دریایی را معنادارتر می‌کند، زمان‌بندی آن است. ۵ سپتامبر فرماندهی مرکزی تروریست‌های آمریکا در غرب آسیا اعلام کرد موشک‌های بالستیک ایران یک ناو هواپیمابر و یک ناوشکن مجهز به موشک‌های هدایت‌شونده را هدف قرار داده‌اند. سنسنگام مدعی شد این ۲ شناور توانسته‌اند از چندین حمله موشکی عبور کنند و در آن زمان هیچ تلفات یا خسارت تأییدشده‌ای برای آمریکا گزارش نشد. سنسنگام نام ناوهای هدف قرار گرفته را اعلام نکرد اما همان زمان گمانه‌زنی‌هایی درباره هدف قرار گرفتن ناوگروه جرج واشنگتن که به‌تازگی جایگزین ناو هواپیمابر فرسوده آبراهام لینکلن شده، مطرح شد. روایت رسمی آمریکا این است که موشک‌ها به شناورها اصابت نکردند و ناوها توانستند حمله را دفع کنند. در مقابل، روایت نیروهای مسلح ایران متفاوت بود. ۱۵ شهریور روابط عمومی سپاه پاسداران انقلاب اسلامی با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کرد: «نیروی هوافضای سپاه پاسداران انقلاب اسلامی با چند فروند موشک بالستیک، ناو هواپیمابر و یک ناوشکن ارتش کودک کش متجاوز آمریکا که برای کشتی‌های ایرانی مزاحمت ایجاد کرده و در محاصره دریایی شرکت داشتند، مورد حمله قرار داد. این ۲ شناور جنگی پس از وارد شدن خسارت و ترس از حمله مجدد، مجبور به فرار از منطقه درگیری شدند».

اخیراً نیز سرلشکر محسن رضایی، دبیر شورای عالی امنیت ملی در اظهاراتی که درباره این حادثه داشت، گفت: ایران برای نخستین‌بار موشک ضد ناوشکن خود را در نزدیکی یک ناو آمریکایی آزمایش کرد. آیا ۲۹ ملوان می‌توانند به این حمله مرتبط باشند؟ در اینجا باید با کنار هم گذاشتن شواهد سخن گفت. از یک طرف، واشنگتن پست نوشت پنتاگون در هفته اخیر ۳۷ نفر را به فهرست مجروحان جنگ اضافه کرده که ۲۹ نفر آنها ملوان نیروی دریایی آمریکا هستند اما نه زمان و نه مکان مجروح شدن آنها را اعلام نکرد. حتی فرماندهی مرکزی آمریکا نیز حاضر نشده درباره این موارد توضیح دهد و مقام‌های نظامی آمریکا هیچ حمله یا حادثه عمومی تازه‌ای را که بتواند این ۳۷ مورد را توضیح دهد، اعلام نکرده‌اند.

از سوی دیگر، یک رسانه تخصصی نظامی نیز از تغییر آرایش قابل مشاهده ناوهای آمریکا در همان جغرافیایی خبر می‌دهد که پیش‌تر محل فعالیت آنها در چارچوب محاصره دریایی بود. میان این دو، یک نقطه زمانی مهم نیز وجود دارد: حمله موشکی ۵ سپتامبر به یک ناو

محاصره دریایی را در نظر گرفت. یک گزارش تازه دیگر، تصویری را پیش روی ما قرار می‌دهد که احتمال زخمی شدن ملوانان مورد بحث در جریان هدف قرار گرفتن ناوگروه جرج واشنگتن توسط ایران در ۱۵ شهریور را قابل بررسی می‌کند. ■ **شهریور را قابل عقب کشیدن؟**

سایت تخصصی نظامی «Defence Security Asia» در گزارشی که اخیراً منتشر کرده، با استناد به بررسی تصاویر ماهواره‌ای Sentinel 2 نوشت ناوهای هواپیمابر و کشتی‌های رزمی همراه آمریکا دیگر در همان محدوده‌ای که پیش‌تر در نزدیکی ورودی دریای عمان مشاهده می‌شدند، دیده نمی‌شوند. مطابق این گزارش، ناظران منابع آزاد پیش‌تر توانسته بودند آرایش دریایی آمریکا را در محدوده‌ای در حوالی ورودی دریای عمان و در امتداد محور تقریبی رأس‌الحد تا چهارپار رصد کنند اما جست‌وجوی تصاویر Sentinel 2 از اوایل سپتامبر به بعد، دیگر آن شناورها را در آن محدوده قبل نشان نداده است. بر همین اساس احتمال داده می‌شود آمریکا خط استقرار دریایی خود را به سمت جنوب یا جنوب شرق و عمق بیشتری از دریای عرب منتقل کرده باشد. البته تصاویر ماهواره‌ای به تنهایی نمی‌تواند ثابت کند یک کشتی دقیقاً چه زمانی جایگاه شده، از کجا به کجا رفته یا چه دستور عملیاتی‌ای موجب تغییر موقعیت آن شده است. حتی نبودن یک کشتی در یک تصویر ماهواره‌ای به معنای خروج آن از منطقه عملیات نیست. بنابراین تعبیر دقیق‌تر این است که شواهد ماهواره‌ای از تغییر در الگوی استقرار قابل مشاهده ناوهای آمریکایی معمولاً کلون‌های خاص و نسبتاً آسیب‌پذیری دارد که هواپیماهای سوخت‌رسان و فرودگاه‌ها از جمله آنند. تجمع سوخت‌رسان‌ها در شرایط پیشا جنگ یک هدف بسیار پرزمتی است که الزاماً بعد از

مزیت‌های قدرتِ دمیدن در سوت آغاز جنگ

فضای کلی کشور و حتی جهان، تقریباً بر آغاز قرب‌الوقوع درگیری بین ایران و آمریکا اجماع دارد. در چنین شرایطی، اصل قضیه تعویق از ثبات است که تضمین کند آنچه امروز با صرف هزینه ساخته می‌شود، دیگر با زیر ضربه قرار نمی‌گیرد. سوری دیگر ماجرا نیز اما قابل چشم‌پوشی نیست؛ ایالات متحده، در سایه تنش کنترل‌شده، دامنه فعالیت خصمانه خود را از محاصره دریایی به محاصره هوایی گسترش داد و در مجموع هم اقدام متقابلی دریافت نکرده که باعث رویگردانی‌اش از این مسیر شود. همین‌جاست که بحث «تعویق کور» مطرح می‌شود. اگر سیاست کشور تنها این باشد که تا حد امکان جنگ را عقب بیندازد اما معلوم نباشد در این فاصله چه چیزی باید ساخته و ترمیم شده یا تغییر کند، تعویق به‌تدریج هدف خود را از دست می‌دهد حتی در حوزه روانی و سیاسی نیز چنین وضعیتی هزینه دارد. جامعه‌ای که برای مدت طولانی در وضعیت «نه جنگ/نه صلح» قرار گیرد، اگر دائماً پیام‌هایی درباره مذاکره، احتمال درگیری، هشدار نظامی و بازگشت به گفت‌وگو دریافت کند، با نوعی فرسودگی ناشی از انتظار مواجه می‌شود. این موضوع را نباید به یک اثر قطعی و قابل اندازه‌گیری فروکاست اما از منظر حکمرانی جنگ، حفظ احساس سلحشوری، پیش‌بینی‌پذیری و سوخت‌رسان و فرودگاه‌ها از جمله آنند. تجمع سوخت‌رسان‌ها در شرایط پیشا جنگ یک هدف بسیار پرزمتی است که الزاماً بعد از

نمایش پرزرق و برق واشنگتن؛ امتیاز بزرگی در کار نبود

چین نیز زمان خربده، به واشنگتن رفت، امتیاز تشریفاتی مهمی دریافت کرد، دعوت ترامپ به نشست ایک APEC در موشن چین را محقق کرد و بدون دادن امتیاز علنی در تایوان، هوش مصنوعی یا سایر پرونده‌های حساس، مذاکرات را ادامه داد. تحلیل برخی کارشناسان غربی و ژاپنی که بر موضوع چین تمرکز دارند درباره نتایج نشست نیز به همین ساختار اشاره می‌کند: آمریکا یک وقفه کوتاه در تجارت و مسیر ادامه مذاکره به دست آورد، در حالی که چین در کنار آن، امتیازهای نامدین کسب و مواضع موجود را حفظ کرد. بنابراین اگر معیار موفقیت، دستیابی به یک توافق بزرگ، پایدار و الزام‌آور در مسائل اصلی باشد، اسناد عمومی نشست، چنین نتیجه‌ای را نشان نمی‌دهد ولی اگر معیار، جلوگیری از تشدید فوری تنش و حفظ کانال مذاکره باشد، اجلاس در این سطح خروجی داشته است اما نکته تعیین‌کننده آن است که پرونده‌های اصلی همچنان باز مانده‌اند و تا ۱۰ تا ژانویه ۲۰۲۷ درون همان چارچوب موقت قرار دارند. آزمون واقعی نشست در نهایت نه در تصاویر آرشو ملی و ضایعات شام، بلکه در متن جزئیات تجاری، رفتار چین درباره مواد معدنی حیاتی، موضع آمریکا درباره تایوان و فناوری و نتایج دیدارهای بعد در شژن و میامی مشخص خواهد شد.

در چنین چارچوبی، تعبیر «دستان خالی ترامپ» از نظر رسانه‌ای قابل فهم است؛ ترامپ در سطح علنی نتوانست مجموعه‌ای از امتیازهای بزرگ را که بتواند به عنوان تغییر در رفتار چین عرضه شود، اعلام کند. آنچه از واشنگتن بیرون آمد، بیشتر «زمان، ادامه گفت‌وگو و تثبیت رابطه» بود تا «حل اختلاف». هم‌زمان پکن اهرم‌های اصلی خود شامل تایوان، مواد معدنی حیاتی، پیوندهای

آغاز جنگ به دست نمی‌آید. رخدادهای ام‌های اخیر نیز این منطق را از سطح نظری، به تعینی تجربی آورده است. ما کمی به سوی منطق پیش‌بینی‌دستانه میل کرده‌ایم اما هنوز آن را به صورت سنتی پایدار در تصمیم‌گیری‌های خود به دشمنان نشان نداده‌ایم. ۳۰ آگوست، سپاه پاسداران اعلام کرد به ۲ پایگاه آمریکا در اردن حمله موشکی کرده است. نیروهای مسلح کشور، این حمله را به نیت نابودی ظرفیت‌هایی از دشمن اعلام کرد که قرار بود در حمله‌ای قرب‌الوقوع به کار گرفته شود. نه اینکه در گذشته وضع نفوذ زیادی داشته اما لاقط در پس‌محاصره دریایی و هوایی، حتما تعویق پاسخ و نبرد قدرتمندانه، رفتارقه بر سرعت استهلاک اقتصادی و حتی پشتیبانی از اعضای جبهه مقاومت تأثیر می‌گذارد. اگر چند ماه آینده بتواند برای کشور ذخایر بیشتر، اقتصاد منظم‌تر، زیرساخت مقاوم‌تر، آمادگی نظامی بالاتر، دیپلماسی فعال‌تر و تصمیم‌گیری منسجم‌تر ایجاد کند، این تعویق می‌تواند یک انتخاب راهبردی باشد اما اگر صرفاً موجب شود مساله از امروز به فردا منتقل شود، بدون آنکه موازنه‌ای در این فاصله تغییر کند، هزینه آن دیگر فقط «عدم توافق» نیست. با تعویق کور، در ادامه‌ترین حالت به مصاف آماده‌ترین حالت دشمن خویش می‌رویم. با به دست گرفتن ابتکار عمل، این معادله می‌تواند دقیقاً معکوس شود.

تجاری، فناوری و نقش آن در پرونده‌های ژئوپلیتیک را برای مذاکرات بعد حفظ کرد. این همان واقعیتی است که باعث می‌شود نتیجه نشست، بیش از آنکه پایان یک معامله باشد، مرحله‌ای دیگر از چانه‌زنی فرسایشی میان ۲ کشور باشد. نشست واشنگتن در زمانی برای ترامپ برگزار شد که هزینه سیاسی سیاست خارجی و اقتصادی او نیز در حال افزایش است؛ از جنگ ایران و فوج ناشی از قیمت انرژی یافت رضایت عمومی. در نظرسنجی رویترز/نایسوس در شهریور، میزان تأیید عملکرد ترامپ به ۳۲ درصد رسید و فاصله دموکرات‌ها با جمهوری خواهان در رأی ترجیحی کنگره به ۸ درصد افزایش یافت. نظرسنجی ام‌رسون نیز تأیید عملکرد او را ۳۹ درصد و برتری دموکرات‌ها در رأی ترجیحی کنگره را ۱۱ درصد نشان داد. در چنین شرایطی، نمایش پر هزینه استقبال از شی، بدون اعلام یک توافق بزرگ در تجارت، تایوان، فناوری و ایران، این پرسش را پررنگ‌تر می‌کند: ک‌اح سفید توانست از این نشست یک دستاورد سیاسی قابل عرضه بسازد یا صرفاً تصویری از موفقیت تولید کرد؟ حتی گزارش‌های تحلیلی رویترز نیز بر محدودیت توان ترامپ در مقطع کنونی و فشار ناشی از انتخابات میان‌دوره‌ای تأکید کرده‌اند. به این ترتیب، مساله ترامپ در آستانه انتخابات نوامبر فقط نداشتن یک «توافق بزرگ» با چین نیست، مساله این است که در حالی که او به نمایش قدرت و روایت پیروزی نیاز دارد، خروجی منتشرشده از واشنگتن مجموعه‌ای از امتیازات محدود، تمدید موقت آتش‌بس تجاری و وعده ادامه مذاکره است؛ وضعیتی که به متفقدان او امکان می‌دهد بی‌برده از فاصله میان لفاظی‌های حداکثری ترامپ و نتایج عملی معکوس سخن بگویند.